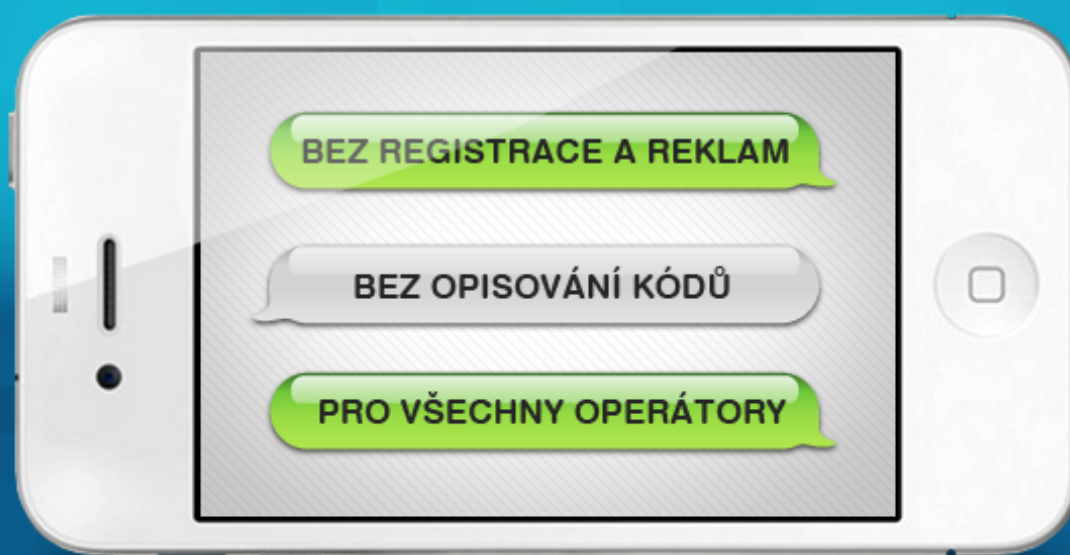

LUKÁŠ KOMÁREK

Adolf Hitler,
jak jej neznáme

SMS ZDARMA DO VŠECH SÍTÍ

EsemeS.CZ
SMS zdarma z internetu

ADOLF HITLER, JAK JEJ NEZNÁME

Lukáš Komluk Komárek

*Hominem te esse, memento.
Pamatuj, že jsi jen člověk.*

I. Úvod:

O Hitlerovi toho bylo napsáno již mnoho a mohlo by se zdát, že o něm, jeho životě i politické kariéře víme už prakticky vše. Kdo se ale dnes zamýšlí nad skutečností, zdali tyto informace stojí na pravdivých, podložených základech?

Když jsem začal zkoumat příběh Adolfa Hitlera zblízka, došel jsem až k překvapivému zjištění. Informace, nám předkládány a brány jako objektivní, jsou ve skutečnosti přejímány z nejistých zdrojů. Dal jsem si tedy za úkol oddělit zrnko pravdy od jeho obalu. Brzy jsem se však zjistil, že je to úkol, téměř nadlidský a některá fakta i při důkladném hledání chtějí zůstat skryta.

Přesto doufám, že když se pokusím alespoň trochu objasnit a ucelit pravý příběh Adolfa Hitlera, napomohu tím, byť jen trochu většímu, uvědomění toho, kdo tento člověk skutečně byl. Neboť největší a zároveň nejstrašnější chyby často vznikají právě z nevědomosti.

Zvláště bych chtěl poděkovat paní PhDr. Renatě Dohnálkové za její užitečné podněty a rady, obsažené v této knize.

II. Poznámka

Fakta, typu Adolf Hitler se narodil dne 20. dubna roku 1889 ve městečku Braunau am Inn v Rakousku, 3. ledna 1903 mu v jeho 14 letech zemřel otec Adolf Hitler, nebo že se v roce 1906 ve svých sedmnácti letech vydal do Vídně atd., jsou nevyvratitelná, jasně daná a dohledatelná. V této knize se proto nehodlám věnovat těmto chronologickým letopočtům (případně jen pro orientaci a k ucelení obsahu), ale událostem, které stojí za nimi.

III. Rodiče

Příjmení

Hned za samotným příjmením Hitler stojí dlouhý příběh. Adolfův otec Alois se narodil své neprovdané matce Marii Anně Schicklgruberové a pro nás stále neznámému otci (Nejpravděpodobnějším kandidátem je však Žid z města Grazu jménem Frankenberger, u něhož Maria Anna pracovala jako kuchařka, to by znamenalo, že by Hitler byl z jedné čtvrtiny Žid). Alois tedy získal příjmení po matce- Schicklgruber. Když bylo Aloisovi asi 5 roků (r. 1842), provdala se jeho Matka za Johanna Georga Hiedlera. Johan byl ale velmi líný a rodina tak i přes Mariino úsilí začala upadat do dluhů. Za dalších 5 let Marie umírá a Johan, neschopný postarat se o rodinu natož sám o dítě, doslova prchá. Naštěstí se malého Aloise ujme jeho strýček Johann Nepomuk Hüttler (pojmenovaný po českém světcí), který je na rozdíl od svého mladšího bratra tvrdě pracující člověk. Za dalších 30 let se Johann Georg Hiedler vrací a nechává se do matriky zapsat jako Aloisův otec, Alois sám si potom vytvoří svoje vlastní příjmení tím, že zkombinuje Hiedlera (svého nevlastního otce) s Hüttlerem (strýčkem u kterého vyrůstal) a vytvoří tak již dobře známé příjmení Hitler. Podle Heinricha Hoffmanna- osobního fotografa Hitlera, přezdívaného šašek Třetí říše, by bez této změny Hitler pravděpodobně nikdy nedosáhl tak velké moci. Ačkoliv davy nadšeně volaly „Heil Hitler!“ Hoffmann tvrdil, že by se jim možná už nechtělo tak nadšeně skandovat „Heil Schicklgruber!“.

Papežský dispens

Snad jen další, ne příliš známou kuriozitou, je sňatek Klary Pölzlové a Aloise Hitlera (matky a otce A. Hitlera). Pro Aloise to měla být již třetí svatba v pořadí a brát si měl již těhotnou Klaru. Objevil se ale nečekaný problém. Existovala tu jistá šance, že Klara je Aloisova sestřenice. Alois sám si s tím ale moc hlavu nelámal, ostatně místního faráře nepokrytě informoval nejen o tom, že už je Klara v jiném stavu a že spolu hodlají mít ještě spoustu dětí bez ohledu na to, jestli jim papež dispens dá, nebo ne. Udivený farář (Kostler) se pak postaral o uspořádání celé záležitosti a již za tři týdny přišel i samotný papežský dispens

IV. Hitlerovo mládí

Když veřejnosti položíte otázku, co vědí o Hitlerově mládí, skoro každému se vybaví více či méně podrobný, ale ve svých základech naprosto stejný obrázek- chudý umělec přežívající ve Vídni a vzorový voják v první světové válce. Toto je „pravda“, přinejmenším zkreslená. Za příčinou vzniku těchto klamných informací stálo především žalostně malé množství a stav potřebných dobových dokumentů, proto se potřebné chybějící informace k doplnění otázky o mládí Hitlera hledaly na nesprávných místech jako např. využití knihy už samy o sobě kontroverzní- Main Kampf.

V. Vídeň

Jak již jsem se zmínil, Hitler odcestoval do Vídně ve svých sedmnácti letech, pevně odhodlán stát se umělcem, konkrétně malířem. Pravděpodobně by se touto cestou vydal již mnohem dříve, avšak jeho despotický a často opilý otec, jehož rozhodnutí se zásadně nezpochybňovala, výrazně nesouhlasil s představou, že by se jeho syn živil jako umělec, sám mu plánoval kariéru státního úředníka. Po otcově smrti však už Adolfovi nic nebránilo splnit si svůj sen. Peníze zatím žádný problém nepředstavovaly, neboť jeho matka dostávala po zesnulém manželovi penzi a také zde byly utržené peníze z již nepotřebné chaty. Adolf tak mohl ve Vídni žít pohodlným, ničím nerušeným životem střední třídy a užívat si nejruznější vídeňské opery. Zde se seznámil se svým pozdějším přítelem československé národnosti Augustem Kubizekem, také obdivovatelem umění, hlavně hudby. Jak moc blízcí si ve skutečnosti byli, nelze s určitostí říct. Rok 1907 se na Hitlerovi podepsal hned dvěma pro něho bezpochyby tragickými událostmi- nepřijetím na akademii a smrtí jeho matky Klary na rakovinu prsu. Minimálně pozoruhodné je i „lечение“ Klary jodoformem (zmírňující bolest), který je při velkém množství absorbován do těla a způsobuje otravu. Část Hitlerova dědictví poté připadla na výlohy za léčení jeho matky (on sám o ní prý velmi láskyplně pečoval), přesto není pravda, že by se z něj ze dne na den stal žebrák. Ve skutečnosti jeho měsíční příjem z dědictví a tzv. sirotčího důchodu činil 83 korun (pro představu to bylo víc peněz, než za měsíc vydělal právní zástupce). K tomu nesmíme zapomenout připočíst peníze za nepravidelné prodávání ručně malovaných a kreslených obrázků, jejichž kupující byli hlavně židé. Žádnou pořádnou práci si Hitler ale nenašel a poté, co se po druhé nedostal na akademii (tentokrát se zaměřením na architekturu), přerušil vazby i s Kubizekem, se kterým se poté 30 let neviděl. Dědictví se začalo vyprazdňovat.

Teprve nyní začínají mladému Adolfovi nastávat krušné časy, přesto nesmíme opomínat sirotčí důchod, který ovšem není na uživení, pokud člověk nepracuje. Tehdy klesl Hitler nejhlouběji, psal se rok 1909.

VI. Válka

Z agonie Hitlera vytrhává až možnost vzniku války a roku 1913 urychleně opouští Vídeň. Ve své knize Main Kampf později naráží na svůj život ve Vídni: „Co se mi tehdy zdálo jako trpkost osudu, oceňuji dnes jako moudrost a prozířetelnost“. Nebyla to však prozířetelnost, nebo odpor k židům, co ho vedlo opustit Vídeň. Pravý důvod byl mnohem jednodušší, za nic na světě se nechtěl stát částí rakousko-uherské armády.

1. světová válka zastihla Hitlera v Mnichově (tzv. německá Mekka pro umělce). Zde se spolu se všemi spoluobčany velmi radoval a oslavoval, neboť příslib války měl pro německý národ znamenat duševní i fyzický očistec, smazání všech třídních rozdílů a existenci jen jednoho sjednoceného, silného Německa, které z této války vyjde jako vítězné. S odstupem času a s dnešními zkušenostmi, v jaké jatka se tato vleklá zákopová válka proměnila, můžeme jen stěží pochopit přímo národní fanatizmus a entuziasmus (toto národní cítění bylo dokonce tak silné, že lidé kteří, neoslavovali nebo neprojevovali radost, byli podezříváni a bráni jako potenciální vlastizrádci), který uchvátil nejen Německo, ale i ostatní státy.

Hitler byl však národností Rakušan a obsílce povolání do rakousko-uherské armády se přece jen nevyhnul. Díky svému nezdravému vzezření se mu však tato situace podařila zaonačit tak šikovně, že byl shledán výkonu služby neschopný. Hned několik dní poté se dobrovolně hlásí k 16. bavorskému rezervnímu pěchotnímu regimentu (RPR 16). A 2. srpna 1914 (den po vypuknutí války) už stojí se svými budoucími spolubojovníky v zástupu na tzv. Odeonsplatzu, což je náměstí v centru Mnichova s přilehlou monumentální arkádou Feldherrenhalle. Fotografie, která byla pořízena Heinrichem Hoffmannem, právě v tento den na tomto místě navždy zachycuje, s jakou radostí byla válka vítána a přijímána (viz. Příloha, str. 27) a je označována jako jedna z nejvíce ikonických fotek 20. století.

Fronta

V říjnu r. 1914 doráží na západní frontu RPR 16 (obvykle nazýván List Regiment podle prvního velitele Juliuse von List) spolu s Hitlerem a značně různorodými vojáky (např. 16ti letý Arthur Rödl, který si pozměnil svůj věk na 18, jen aby se mohl dostat na bojiště).

První válečnou zkušeností, bylo pro RPR 16 setkání se s letadlem, po kterém okamžitě začali střílet, naneštěstí si neuvědomili, že bylo německé. Před začátkem prvních bojů byli vojáci RPR 16 nově vybaveni puškami Gewehr 98, měla to být výhoda, která se ale minula účinkem, neboť vojáci neměli dostatek času si nové zbraně pořádně vyzkoušet a při prvních bojích někteří nedokázali ani pořádně vystřelit. Na druhou stranu se právě tomuto regimentu nedají upřít statečnost a vynikající obranné schopnosti při držení pozic i za příšerných okolnostních podmínek. Přesto zažili velitelé německé armády na západní frontě něco, z čeho měli přímo noční můru po celý zbytek války.

Řeč je o vánoční „přestávce“ 24. prosince 1914, kdy se po celé délce západní fronty rozšířilo jakési neoficiální vánoční příměří. Odstartovali ho Němci v sektoru u Yper, když začali stavět vánoční stromky a zpívat koledy, načež se přidali ve svých zákopech Britové. Toto příměří mnohde došlo oficiálního uznání důstojnickým sborem, byli pohřbeni mrtví, ležící na území nikoho, vojáci obou stran se navštěvovali a „hostili“ cigaretami a po celou noc byla zastavena palba (někde příměří trvalo až do půlnoci následujícího dne). V britském sektoru fronty se dokonce uskutečnilo fotbalové utkání mezi Němci a Brity na území nikoho (údajně vyhráli Britové 3:2 a zápas skončil poté, co se míč píchнул o ostnatý drát). Něco takového se už během války nikdy neopakovalo. Hitler sledoval a prožíval „Vánoční příměří“ s odporem a nechutí, několikrát dokonce otevřeně vystoupil proti.

Jak válka začínala stagnovat a přesouvat se do zákopů, morálka vojáků upadala. Velitelé proto povolali na frontu katolické a protestantské kněze. Na bojišti poté zněla hesla: Bůh je na naší straně, vítězství je naše (katolíci) nebo bojujeme posvátnou válku za Německo (protestanti). Hitler nepatřil ani k jedné z těchto stran.

Posel

Kromě krátké doby na začátku války zastával Hitler funkci posla u plukovního velitelství. jeho úkolem bylo dopravovat zprávy mezi velením pluku a štáby praporů nebo velitelstvími dalších jednotek, což znamená min. hodinu cesty za frontou (tři až pět kilometrů). Jediná věc, která ho tedy mohla skutečně ohrozit, byla dělostřelecká palba, nikoliv kulomety, pušky nebo minomety. Mýtus Hitlera jako statečného vojáka tedy od počátku šířila nacistická propaganda, aby tak rozšířila jeho působnost i mimo krajní pravici. Obecně sdílený názor, že Hitler měl nebezpečný úkol probíhat mezi zákopy a přinášet zprávy, jednoduše neobstojí. Zhruba takto popisuje Thomas Weber Hitlerovu práci u armády díky získaných informací z bavorského archivu v Německu, kde si kupodivu za celou dobu od konce první světové války nikdo nedal práci řádně uspořádat spisy o RPR 16. Přestože se tak Thomasovi Weberovi jak podařilo získat rozhodně cenný fakt o Hitlerově skutečném povolání u armády, tak vyvrácení spousty klamných svědectví a důkazů (některé z nich jsou uvedeny níže), musím dodat, že pořád existuje poměrně dost důkazů o Hitlerově odvaze a touze pomoci německému národu (viz příklady na další stránce).

Křivá svědectví:

Ignaz Westenkirchnerův „důkaz“ o mimořádném nebezpečí Hitlerovy práce: Minimálně dva poslové museli být vysláni s nadějí, že alespoň jeden z nich zprávu pronese, tj. museli být obzvláště opatrní. Nesmysl, Fritz Wiedemann (Hitlerův nadřízený) uvádí, že posílání dvou poslů bylo jasně stanoveným klasickým postupem, který byl vzhledem k nedostatku vojáků na frontě často opomíjen.

Výpověď **Karla Lipperta**, který tvrdí, že Hitler a on byly objektem těžké kulometné palby na rozcestí v Messines, je také podvrh. Z obsazených britských pozic na okraji Messines by žádná byť koncentrovaná palba z kulometů, nemohla dosáhnout až k inkriminované cestě.

Brandmayer tvrdí, že Hitler převzal jeho službu na dva týdny, což je lež, neboť i kdyby si to Hitler sám zvolil, bylo by prakticky nemožná zvládat službu dvou poslů zaráz, to by, pak nespál v kuse 14 dní.

V klasických životopisných sděleních o Hitlerovi se nachází záznam o záchraně jistého záložního plukovního velitele v pozdním říjnu r. 1915 v Gheluveltu. Podle záznamu viděli vojáci plukovního posla Hitlera, jak táhne pod těžkou nepřátelskou palbou velitele do polní nemocnice. V těchto informacích je těžké najít byť jen špetku pravdy. Zaprvé, Hitler v té době ještě nebyl plukovním nosičem zpráv, a tak nebyl připojen k plukovnímu velitelství. Zadruhé, zmíněným plukovním velitelem se asi myslí poručík Phillipps Schnitzlein zraněný 31. října v Gheluveltu. Nicméně Hitler i jeho jednotka odpočívali v té době v nově obsazených zákopech po Angličanech, vzdálení notný kus cesty od Gheluveltu.

Svědectví- zatím nepřezkoumaná

„Jako běžec se ukázal jako chladnokrevný a odvážný s příkladnou smělostí během bitvy. Vždy se dobrovolně přihlásil, aby nesl zprávu a riskoval svůj život, i v těch nejtěžších situacích. Ve chvílích velkého nebezpečí, kdy byly všechny komunikační linie přerušeny, nebojácný a neúnavný Hitler umožnil přenos důležitých zpráv.,, **Plukovník Baron von Godin, 31. července 1918**

„Vždy a v jakékoliv situaci byl připraven pomoci. Vždy se hlásil jako dobrovolník, i do těch nejnebezpečnějších misí a riskoval svůj život za Otčinu. V lidské rovině se cítím být k němu blíže, než ke kterémukoliv jinému muži.,, **Plukovník Anton Tubeuf**

„Hitler inspiroval všechny své druhy. Jeho nebojácnost a oddanost, zejména v boji, na ně dělala dojem. Díky své skromnosti a obdivuhodné rozvaze si vysloužil velký respekt u svých druhů i nadřízených.,, **Plukovník Spatny, velitel 16. pluku.**

„Hitler byl bystré mysli a rychlého těla s velkou vytrvalostí. Jeho největší přednost byla jeho odvaha, která mu pomáhala čelit bojovým a nebezpečným situacím.,, **Generál Friedrich Petz nejvyššímu velení, 1922**

„Jako velitel RPR 16 jsem se s Hitlerem osobně setkal v úseku od 10. do 17. listopadu 1914 během bojů u Ypres. Vzbudil ve mně názor, že se jedná o statečného, užitečného a svědomitého vojáka. Musím zdůraznit následující: Když naši muži zahájili útok na klínovitý výběžek lesa, vstoupil jsem do houštin poblíž Wytschaete, abych získal lepší zorné pole na průběh bitvy. Hitler a dobrovolník Bachman, další řádný příslušník RPR 16, stáli přede mnou a chránili mě svými vlastními těly před kulometnou palbou, které jsem byl vystaven“ **Major generál Englard**

Vyznamenání

Hitlerova vojenská kariéra na konci války skončila poměrně neslavně na hodnosti desátník, (podle pobočníka velitele Fritze Wiedemanna, neměl Hitler „potřebné vlastnosti požadované pro vyšší hodnosti“-neboli v té době postrádal jakékoliv vůdcovské ambice), to se ale rozhodně nedá říct o Hitlerových vyznamenání. Obdržel jich celkem 5 – kříž za vojenské zásluhy (třetí třídy s meči), plukovní diplom, medaile za vojenské služby a Železný kříž (2. i 1. třídy).

Asi nejvíce do očí bijící jsou železné kříže, kterých bylo v první světové válce uděleno jen minimum, o to víc mě doslova šokovalo, když jsem si z různých zdrojů ověřil, že tato vyznamenání „v té době nebyla nic výjimečného“. Abych uvedl věc na pravou rovinu, zde je výpověď Fridolina Solledera:

Ke cti vojáků, kteří vydrželi v první linii po celý rok, bojující prakticky bez ničeho, hrdí na svá těžce získaná ocenění, musím říct, u zdravé víry v našeho bavorského korunního prince- všechny ty železné kříže měly být uděleny bojovým jednotkám- naneštěstí na to nikdo nebral ohled. Mezi samotnými útočnými jednotkami, ve kterých bylo jen málokdy uděleno nějaké to ocenění, bylo naprosto běžné, že stěží kdy zbylo pro obyčejného frontového vojáka.

V prosinci r. 1914 obdržuje Hitler vyznamenání Železného kříže II. Třídy a v srpnu r. 1918 železný kříž první třídy. Podle Hitlerova životopisu ho na 2. i 1. ocenění navrhli plukovní pobočník Max Amann a pobočníka velitele Fritz Wiedemann (Stále však zůstává záhadou, jak mohl navrhnout Hitlera na železný kříž, když sloužil až do roku 1915 u RPR 17), přičemž na ocenění první třídy Hitlera zvlášť navrhl židovský poručík Hugo Gutmann, kterému se po nástupu nacismu k moci podařilo uprchnout do Ameriky právě jen díky pomoci bývalých vojáků RPR 16. Není tedy pravda, že prostředí v regimentu bylo antisemitistické, natož pak

že se tito vojáci připojili či dokonce zakládali NSDAP, skutečností byla odlišnost Hitlera od ostatních, která je rozdělovala- viz další odstavec. Opravdoví budoucí členové a přívrženci Hitlera i NSDAP pocházejí přímo z velitelství, kam Hitler nosil zprávy a se kterými měl minimálně velmi vřelé vztahy.

Nutno dodat, že Hitler byl mezi svými spolubojovníky jakž, takž uznáván, přesto mezi ním a ostatními vojáky vznikla jistá propast, vytvořená rozdílnými typy života, Hitler byl například po praktické stránce méně zručný- nedokázal si otevřít konzervu s jídlem bodákem (díky čemuž byl terčem vojenských vtipů, třeba že by zemřel hladu v továrně na konzervy atd.). Také se vůbec nevěnoval dvěma tradičním zábavám ve volném čase, jimiž bylo pití či psaní dopisů. Naopak dělal Hitler na frontě věci, které byly pro ostatní nemyslitelné, jako četba politických knih nebo kresba (viz příloha, str. 27) díky čemuž dostal přezdívku „malíř“, či „týlový čuník“ (podle jeho práce).

I když byli 2 prosince r. 1914 z 6 navržených na železný kříž, právě 4 poslové, přesto všechno pochybují, že by Hitler získal oba železné kříže jen ze známosti. Existuje tu totiž jeden základní rys, ke kterému Hitler neustále spěje- jakýmkoliv způsobem pozdvihnout, v té době ještě císařské, Německo. Robert Payne, v knize Život a smrt Adolfa Hitlera popisuje situaci, na základě které poté Hitler obdržel železný kříž, takto:

Gutmann ... mu nařídil, aby odnesl urgentní telegram do týlu velícího artilerii, aby přerušili palbu na přední německé zákopy. Vznikla totiž porucha v komunikaci a dělostřelectvo nevědělo, že byl proveden mírný německý postup a spousta německých vojáků už byla zabita vlastními střelami. Kus země mezi Gutmannovým zákopem a základnou dělostřelectva byla pod těžkou palbou z anglických kulometů, kurýr, který by se pokusil překročit toto území, by byl vskutku odvážlivec. Poručík Gutmann slíbil Hitlerovi železný kříž, pokud uspěje. Hitler úspěšně dokončil svoji skoro sebevražednou misi a Gutmann dodržel svoje slovo.

Citace ze dne 31. července 1918 podepsána Boronem von Godin (plukovním velitel), byla následující: Jako depešní posel prokázal chladnokrevnou odvahu a příkladnou smělost zaráz, a to jak v situaci bojů a bojového pohybu, tak v nošení zpráv v nejnesnadnějších situacích s nasazením vlastního života. V situacích velkého rizika, když byly všechny komunikační prostředky vyřazeny, neúnavný a nebojácný Hitler vždy představuje potenciál doručení důležitých zpráv tam, kam je zrovna potřeba.

Chemický útok

Adolf Hitler byl za celou první světovou válku zraněn celkem dvakrát, **poprvé fyzicky**.

V roce 1916 zasáhl zákop, ve kterém se Hitler nalézal, granát a téměř všichni muži v něm zahynuli. Hitler přežil se zraněním lebky. Následujícího roku byl opět poslán na frontu. Nutno podotknout, že Hitler díky této události strávil na Sommě pouze 4 dny, a neúčastnil se tak nejkrvavějších bitev 1. světové války.

Hitler celou událost popisuje 29. listopadu 1921 v dopise takto: Dne 2. prosince 1914 jsem byl vyznamenán Železným křížem první třídy. Zůstal jsem se svým plukem a během bitvy na Sommě dne 7. října 1916 jsem byl poprvé raněn (do levého ramene). Dne 10. října 1916 na výročí mé první bitvy jsem se raněn vrátil do mé domoviny. podruhé spíše psychicky.

Vše začalo časně zrána 15. října r. 1918 na němci obsazených pozicích ve Wervicq-Sud v kraji Pas-de-Calais v severní Francii. Hitler, stejně jako ostatní plukovní kurýři, zrovna přicházel ke svému regimentu, aby posnídal. Než si muži stihli nasadit masku, byl už plyn všude kolem nich a oni okamžitě začali kašlat a dusit se hustým zapáchajícím kouřem (úryvek z lékařské zprávy).

Tento popis se u spousty různých svědectví a záznamů liší. Sám Hitler popsal tuto doted diskutabilní událost svého života v originále své knihy Main Kampf pouze 132 slovy:

V noci na 13. října byl zahájen na jižní frontě u Ypres anglický plynový útok, použili plyn žlutý kříž (yperit), jehož účinky jsme z osobní zkušenosti zatím neznali. V onu noc jsem se s ním seznámil. Na pahorku jižně od Wervicku jsme se večer 13. října dostali na několik hodin do bubnové palby s plynovými střelami, která pokračovala trochu méně silně po celou noc.

Už o půlnoci nás hodně padlo, několik kamarádů navždycky.

Na úsvitu byl i já zasažen bolestí, která rostla s každou čtvrt hodinou a v sedm hodin ráno jsem klopýtal a potácel se s pálicíma očima zpět a nesl s sebou svou poslední depeši. O několik hodin později se mi oči proměnily v pálicí uhlíky, kolem mě se setmělo.

Tento strohý popis byl nějakých 80 let široce a obecně rozšířen jako přesná verze události, při nichž Hitler oslepl a žil v bolesti téměř jeden měsíc. Přesto je jeho zpráva nepřesná hned ve dvou bodech: ten první je triviální, zatímco druhý mnohem závažnější. Jak již jsem se zmiňoval na začátku kapitoly- datum útoku byl 15. nikoliv 13. říjen. Tato chyba v datu není příliš překvapivá, když přihlídneme k okolnostem, že Hitler všechny svoje vzpomínky sepisoval v Landsberské věznici bez možnosti nahlédnout do jakýchkoliv dokumentů, odkázan pouze na svou paměť. Mnohem závažnější omyl je ale určení druhu plynu.

Než uvedu, jak vlastně Yperit působil, rád bych zde přidal ještě jeden popis téže situace Ignazem Westenkirchnerem, který byl kurýrem sloužícím s Hitlerem.

Nedlouho po tom, co muži začali jíst, se ozvala dělostřelecká palba, a než si muži plně uvědomili, co se děje, pršely dolů vybuchující střely míchané s plynovými střelami. Jeden granát s plynem dopadl s dobře známým zvukem (plomm) přímo před polní kuchyní a starý dělostřelecký kryt. Kuchař zaječel „plynový útok“, ale to už bylo pozdě. Většina kamarádů se už nadýchala ďábelské směsi žlutého kříže a klopýtala ven, kašlajíc a lapajíc po dechu.

Stěží se dostali zpátky k vybombardovanému domu, v jehož sklepech bydleli, když začali ztrácet zrak a měkké sliznice v ústech a krku je tak pálily, že nebyli schopni mluvit. Oči je hrozně bolely, bylo to, jako by jim tam někdo píchal žhavé jehly. Když to bylo nejhorší, víčka už se jim ani neotvírala, museli si je držet rukou a stejně zjistili, že vidí pouze obrysy velkých věcí. Šest z nich, mezi nimi i Adolf Hitler, doklopýtalo do stanice první pomoci, kde ztratili kontakt jeden s druhým kvůli své slepotě...

Při jiné příležitosti však Westenkirchner popisuje událost odlišně a tvrdí, že byl použit plyn chlorin.

Yperit, jak jej Francouzi pojmenovali podle místa prvního použití- u Ypers se v Anglii nazýval plyn BB- podle dvou prvních písmen řecké abecedy v jeho chemickém názvu a konečně Němci, kteří jej pojmenovali žlutý kříž podle dvojitého žlutého kříže, kterým se značila munice obsahující právě tento plyn. Nejvíce však byl znám pod pojmem hořčičný plyn kvůli svému slabému pachu, který byl podobný hořčici či česneku.

Jedinečným rysem otravy Yperytu je jeho pomalý průběh-jen málo mužů, kteří byli zasaženi, zemřelo ihned. Mnohým bylo po bombardování dobře a „maširovali“ s úlevou se svými spolubojovníky, majíce dojem, že celou předchozí událostí prošli v pořádku. Trvalo několik hodin, než jim začalo být zle. Fatální průběh zpožděné choroby byl zvlášť děsivý. Symptomy se postupně objevovaly a sílily od 2 do 24 hodin po kontaktu s jedovatým plynem.

Hitlerovo již zmíněné vlastní svědectví- „už o půlnoci nás hodně odpadlo, několik kamarádů navždycky“ je přinejmenším nejasné, neboť německé vojenské záznamy jasně ukazují, že britský útok začal časně ráno 15. října (viz lékařská zpráva). Navíc Hitlerova verze neodpovídá známým účinkům Yperitu po tak krátkém období. Westenkirchner tvrdí, že varování „plynová pohotovost“ přišlo příliš pozdě a oběti už kašlaly a lapaly po dechu, „stěží se dostali zpátky do vybombardovaného domu, předtím než začali ztrácet zrak a nebyli schopni mluvit“. Takovýto popis událostí, s tak rychlým působením plynu, není slučitelný s Yperitem. A konečně není pravděpodobné, že by kdokoliv přítomný včetně kuchaře poznal, kdyby byl tento plyn použit při útoku.

Nejenže typický slabý zápach hořčice byl maskován mnohem výraznějším pachem silných explozí, ale protože rychle ničil čichové smysly obětí, otrávené jednotky proto měly jen málokdy okamžitou představu, co se jim zrovna stalo.

Adolf Hitler měl slabé plíce, kvůli nimž v roce 1904 zůstal doma, oprostěn od školy a přestěhoval se s celou rodinou na venkov. Nejspíš stejný zdravotní problém byl příčinou, proč jej neuznali za schopného vojenské služby v Rakousku-Uhersku, a proto mohl být zvlášť zranitelný. Přesto jeho poválečný životní styl dosvědčuje, že si z války neodnesl absolutně žádnou plicní slabost. Ve dvacátých letech trávil hodně času v Berchtesgardenu ve výšce kolem 500 m nad mořem. Vypadá to, že mu tamější řídký vzduch vyhovoval, ačkoliv nikdo trpící vážnou plicní slabostí by tam nemohl vydržet. Hitler jednou řekl: „každý den jsem si vyšel do Obersalzbergu, což mi trvalo dvě a půl hodiny tam a zpátky“. Síla a vitalita jeho plic byly jasně zřejmé z jeho schopnosti mluvit k velkému publiku a zvlášť v raných dnech nacistického hnutí dokonce bez pomoci mikrofonů. Jak můžeme vidět, Hitler nebyl zasažen Yperitem, neboť ten by mu znemožnil výše položené aktivity.

Pokud to ale nebyl Yperit, co Hitlera, Westenkirchnera a ostatní učinil neschopných boje, jediné další plyny, jejichž symptomy úzce odpovídají popisu, jsou dusivé plyny, z nich nejpravděpodobnější kandidát- bílá hvězda, zvlášť proto, že ji Britové používali tak hojně. Zápach této směsi chlorinu a fosgenu je okamžitě cítit a jeho účinky se skutečně dostavují okamžitě. Dokonce i v tak nízké koncentraci jako dvě k miliónu mají tyto plyny okamžitý a silně dráždivý účinek na oči, způsobují jejich slzení a takovou bolest, že člověk brzy neudrží víčka otevřená. Pálení očí doprovází silný kašel, spasmické dušení a lapání po dechu se silným podrážděním úst a hrdla, takže se nedá ani mluvit. Tato otrava může způsobit i rychlou smrt zadušením či ztrátu vědomí. Jakmile se ale oběti dostanou z prostoru zamoření, poměrně rychle se uzdraví (podle množství zasažení) a prakticky zde nehrozí žádné následky na celý život.

Stručně řečeno, Hitler nebyl zasažen Yperitem, soudě alespoň z dochovaných výpovědí materiálů a skuteností, nejpravděpodobněji byl tedy použit plyn bílá hvězda (na kterou Westenkirchner částečně naráží ve své druhé výpovědi). Samozřejmě, že skutečnou jistotu nebudeme mít už asi nikdy a vždy se naleznou lidé, kteří budou zásadně proti.

VII. Pasewalk

Bezprostředně po tomto útoku odvedl voják Hermann Heer (každý voják se chytil uniformy toho před ním), který byl zasažen ze všech nejmiň, své kamarády do nejbližšího detoxikačního centra v Linselle. Lékaři okamžitě diagnostikovali otravu plynem. Vymyli vojákům oči, sundali z nich kontaminované uniformy a všechny kromě jednoho poslali ambulancí do velké vojenské nemocnice na předměstí Bruselu. Tou jedinou výjimkou byl Adolf Hitler.

On sám byl převezen do 30 mil vzdálené nemocnice v belgickém městě Oudenaarde k dalšímu upřesnění diagnózy. Po jedné strávené noci se lékaři rozhodli znovu poslat Hitlera dál: neměl se připojit ke svým spolubojovníkům v dobře vybavené nemocnici v Bruselu, ale odjet do malé ošetrovny (lazaretu) v pomořanském městečku Pasewalk, ležícím nedaleko polských hranic. Jednalo se o cestu dlouhou 600 mil.

Přímo se nabízí otázka „proč to všechno“? Lékaři v Oudenaardenu zkrátka neměl na výběr, neboť navzdory Hitlerovým rudě nateklým očním víčkům a jeho žalostnému naléhání, že je úplně slepý, diagnostikovali nikoliv otravu plynem, ale hysterii.

Pokud měl člověk diagnózu „hysterie- hysterická porucha“, bylo to bráno přinejmenším jako slabá vůle, nebo mentální zaostalost, v horším případě jako zbabělé simulování. Hysteričtí vojáci si dokázali vytvořit udivující rozsah neschopností od koktání, zadržávání v řeči a tiků až k ochrnutí, slepotě a hluchotě. Tato diagnóza byla pro německé lékaře tak ostudná, že ji v prvních měsících války vůbec odmítali psát. Hitler ale nebyl tak docela zbabělec.

Podle nařízení pruského ministerstva války bylo zakázáno léčit pacienty s hysterií spolu s tělesně zraněnými vojáky v jedné všeobecné nemocnici (aby nezdemoralizovali už tak zničené vojáky). Místo toho musel být takovýto pacient poslán do speciální nervové nemocnice, které od roku 1917 vznikaly po celém Německu. Proto tedy ta nákladná a dlouhá cesta do Pasewalku.

Na příjmu Hitlera vyšetřil Karl Kroner- židovský neurolog s osobními i profesionálními znalostmi otrav plynem. Kronerova prohlídka ukázala, že přestože Hitler stále ještě trpěl zánětem spojivek a jemné tkáně kolem očí měl nateklé a červené, bylo to spíše tím, jak si je stále mnul v přirozené, ale zraňující snaze zbavit se intenzivního svědění. Kroner nenalezl žádné stopy sekundární infekce spojivek, a co je mnohem důležitější, v Hitlerových rohovkách nebyly šedé, matné skvrny „pomerančové kůže“, charakteristické pro akutní zasažení Yperitem. Kdyby měl Hitler velice vážně popálené oči, tak aby to u něj způsobilo slepotu, Kroner by musel vidět bělavý pruh mrtvé tkáně táhnoucí se přes části očí nechráněné víčky. Kroner tak ve své lékařské zprávě potvrdil diagnózu oudenaardských lékařů a navrhl, aby byl Hitler svěřen pod psychiatrický dohled doktora Edmunda Forstera.

Přestože toto vyšetření trvalo jen několik minut, hned po nástupu nacistů byl Kroner stíhán a v listopadu r 1938 poslán do koncentračního tábora v Sachsenhausenu, kde mu život zachránilo pouze neustálé přimlouvání islandského generálního konzula v Berlíně.

Edmund Robert Forster byl poprvé ve své lékařské kariéře zmaten. Během čtyř let služby vojenského psychiatra a neurologa nikdy nenarazil na pacienta podobného Adolfu Hitlerovi. Zatímco všichni vojáci, které dosud léčil, využívali své poruchy k tomu, aby unikli válce, tento svobodník byl velice dychtivý se do ní vrátit a pomoci tak Německu vyhrát válku.

Forster se tedy rozhodl použít zcela novou a velmi neortodoxní léčbu. Hitlerovi namluvil: „Obyčejný jedinec by byl odsouzen k doživotní slepotě, ale pro výjimečného člověka zůstává možnost, že takový muž vybraný osudem a vyšší mocí k nějakému božskému úkolu by mohl překonat dokonce i takovou překážku“.

Faktem zůstává, že Hitler opouští psychiatrickou léčebnu v Pasewalku se znovu nabytým zrakem, k jakému názoru ale dospěl, si dnes můžeme jen domýšlet.

Doktor Forster stejně jako Kroner začal mít po nástupu nacistů perné časy- byl zbaven své práce a poté údajně spáchal sebevraždu, co tím ale myslel, když říkal svým přátelům: „Jestliže zanedlouho uslyšíte, že jsem spáchal sebevraždu... nevěřte tomu!“

VIII. Poslední dny

Smrt Adolfa Hitlera, dodnes jedno z nejkontroverznějších témat. Na jedné straně zarytí příznivci teorie, že Hitler utekl pomocí ponorek do Španělska, Argentiny či snad za Jižní polární kruh (viz H. D. Baumann). Na druhé, naprostí odpůrci takových to teorií – „Hitler zemřel v berlínském bunkru a hotovo!“.

Popravdě řečeno jsem i já na nějaký čas propadl této otázce a snažil se najít co nejvíce důkazů, které by potvrdily jedno či druhé tvrzení. Čím více informací jsem ale získával, tím více jsem si začal uvědomovat, že se nemohu přiklonit ani k jedné z těchto skupin.

Hitlerův třes levé ruky a předčasné zestárnutí není žádným tajemstvím. Jeho zrak se také zhoršil, byl neustále unavený a těžkopádně se pohyboval. Nedokázal udržet rovnováhu a při delší cestě se musel po každých 20 až 30 metrech zastavovat. Na základě těchto symptomů je neurolog dr. Thomas Hutton přesvědčen, že Hitler trpěl Parkinsonovou nemocí.

Hitler v bunkru

16. ledna se Hitler poprvé začal ukrývat ve svém „vůdcovském bunkru“ umístěném v zahradě říšského kancléřství a 20. ledna zde oslavil své 56 narozeniny, o 2 dny později navštěvuje Hitler důstojníka SS a zároveň svého osobního lékaře Wenera Haaseho s otázkou, jaký je nejspolehlivější způsob spáchání sebevraždy. Haase mu poradí použít současně kyanidovou kapsli a pistoli (klasického typu- Walther PPK ráže 7.65 mm). 28. dubna Hitlera postihla další rána- do té doby, jeden z jeho nejvěrnějších – Himmler, tajně jedná se spojenci. Z oblíbenice se rázem stává vlastizrádce a hlavní nepřítel říše, později toho dne, z panické obavy, že by snad byly kyanidové kapsle obdrženy od SS pouhý podvrh, testuje je Hitler nejprve na své ,do té doby oblíbené, feně německého ovčáka Blondi (pocházející pravděpodobně z Kravař), a ta okamžitě umírá. Hitler už nevěří absolutně nikomu a začíná permanentně obviňovat jednoho generála po druhém a nazývá je zrádci Německa.

Krátce po půlnoci 29. dubna se žení s Evou Braunovou, je přichystán civilní obřad vedený místním úředníkem státní správy- Walterem Wagnerem. Role svědků se zhostí Goebbels s Bormannem. Eva se ze začátku splete a do manželské listiny začne psát Eva B., pak se ale opraví a napíše již správně Eva Hitlerová). Po tolika letech, přes všechny své původní výroky např. „oženil jsem se s Německem“ a Hitlerovou otevřenou nevolí ženit se, člověk nemusí být psycholog, aby si uvědomil, že tento muž plánuje ve svém životě něco zásadně dramatického.

Ve 2 hodiny ráno diktuje Hitler svoji osobní a politickou závěť sekretářce Traudl Junge. V té vylučuje ze své strany říšského maršála Hermanna Göringa a říšského vůdce SS říšského ministra vnitra Heinricha Himmlera. Naopak svým nástupcem, tedy říšským prezidentem a velitelem Wehrmachtu, jmenuje Hitler velkoadmirála Dönitze. V průběhu dne k Hitlerovi doráží zpráva o neslavném konci jeho spojence Mussoliniho, který byl nejprve zastřelený, pokopaný a poplivaný, poté zavěšený hlavou dolů na čerpací stanici v Miláně a nakonec dokonce kamenovaný.

30. dubna 1945, ten den se Hitler osobně ujímá vaření, servírovány jsou špagety s lehkou omáčkou. V 15:00 probíhá loučení novomanželů se zbylým osazenstvem bunkru na hlavní chodbě, Hitler s Evou se poté zavírají v pracovně, tou dobou jsou manželé necelých 40 hodin.

Rochus Misch (telefonní spojka v bunkru), poslední dosud žijící svědek událostí dne 30. dubna 1945 v berlínském bunkru, vypověděl: výstřel jsem přímo neslyšel, možná proto, že jsem byl až v telefonní ústředně, trvalo to dlouhou dobu, než někdo konečně řekl: „Otevřete ty dveře“. Samozřejmě jsem byl také zvědavý. Heinz Linge s Bormannem pomalu rozevřeli dveře, ve vzduchu se vznášela vůně hořkých mandlí (typická pro kyanid). Na ten pohled nikdy nezapomenu... Hitler s prostřelenou hlavou ležící na stole a Eva oblečená v modrých šatech a náramkem s hlavou opřenou vedle něho. Poté byly obě těla zabaleny do koberce nebo deky a vyneseny bodyguardy LSSAH (1. SS Division Leibstandarte SS Adolf Hitler) na malou zahrádku za bunkrem. (Údajně na ně bylo vylito 200 litrů benzínu, které vojáci SS získali z nádrží okolních motorových vozidel)

Zhruba kolem 23. hodiny večerní započal útok Rudé armády na německé kancléřství. Dva dny nato Rusové poprvé vstupují do bunkru. Hledáním Hitlerových ostatků je pověřena speciální jednotka SMERSH. V zahradě Říšského kancléřství poté vykopou 160 mrtvol a v budově objeví důležité spisy, které začínají vycházet na povrch teprve nyní.

Mezi nalezenými mrtvolami je i jedno tělo, které je nápadně podobné Hitlerovi, (viz příloha) avšak při bližším ohledání se zjistí, že dotyčná osoba má na svých nohách oblečené zalátané ponožky, to by pravý Hitler vskutku neměl ani náhodou. Pátrání tedy pokračuje. Konečně 4. května nachází jednotka kus ohořelé tkaniny a pod ní kráter, v něm se ukrývají dvě ohořelá těla a mrtvolky dvou psů. Den nato jsou tyto tělesné ostatky převezeny k první pitvě. Díky umělému chrupu vytvořeného ze sádry bývalým osobním stomatologem Vůdce- Hugem Blaschkem, který se přesně shoduje s nalezenými ostatky, Rusové nabudou přesvědčení, že konečně našli Adolfa Hitlera.

Ohořelá těla poté putují do zvláštního oddělení tajné služby KGB ve východoněmeckém Magdeburgu, kam je převezena i náčelník generálního štábu generála Hanse Krebse a celá rodina Goebbelsových. Všichni jsou pohřbeni pod dlažbu v kasárnách, až na část prostřelené lebky, která má patřit Hitlerovi, ta míří ke Stalinovi, pravděpodobně jako jeho budoucí osobní trofej. V roce 1970 se chystá v Magdeburgu přestavba, ale šéf KGB Jurij Andropov nezapomíná. Na jeho rozkaz jsou ostatky pod přísným utajením exhumovány, spáleny, smíchány s popelem a kousky uhlí a rozprášeny do postranního toku Labe.

Mohlo by se zdát, že tím je celá věc vyřešena, avšak tým amerických specialistů, (Ph. Nick Bellantoni- archeolog, dr. Linda Strausbaugh- molekulární biolog aj.) si dal tu práci, odcestoval až do Moskvy a získal DNA z „Hitlerovy“ lebky. Výsledky ukázaly, že se jedná o ženu nikoliv muže, zastřelenou zezadu, nikoliv do spánků – jak se předpokládá u Hitlera a podle lebečních švů, které nejsou příliš nepravidelné, může být odhadované stáří osoby kolem

22 let. O Evě Braunové/Hitlerové nemůže být tedy ani řeč, ta navíc s největší pravděpodobností spáchala sebevraždu pomocí kapsle s kyanidem. Koho nebo co tedy Rusové skutečně našli a kde je tedy skutečně pochován pravý Hitler?...

IX. Závěr

Pevně věřím, že po dočtení poslední strany této knihy, všem čtenářům, tedy právě Vám, začne v mysli nenápadně vyvstávat jedna prostá myšlenka... Hitler byl ve své podstatě docela obyčejný člověk se strašlivými a svéráznými názory. Pravděpodobně by se nikdy nedostal k moci nebýt finančních, sociálních a politických poměrů v poválečném Německu.

Jeho umění manipulovat s davy tkvělo v kombinaci gradovaného řečnického projevu s detailně propracovanou propagandou. Není divu, že uspěl. Adolf Hitler tedy byl a zůstává názornou ukázkou, jak může jeden člověk díky takovýmto, na lidskou podstatu zaměřeným zbraním, naprosto ovládnout třeba i celý národ a to je podle mne ta největší výstraha pro nás i pro budoucí generace...

X. Příloha

Adolf Hitler oslavující vyhlášení války spolu s ostatními Mnichovany.

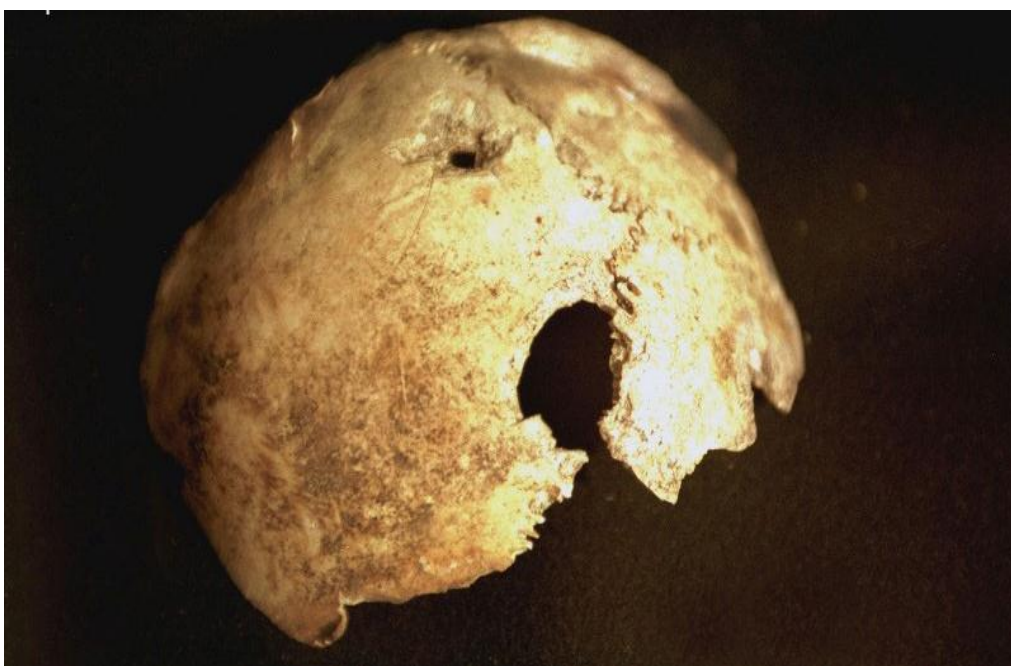
Adolf Hitler, kresba z roku 1917: „Ardoye ve flandrech“.

Adolf Hitler, na vrcholu své moci.

Tělo nalezené poblíž bunkru se „zalátanými“ ponožkami.

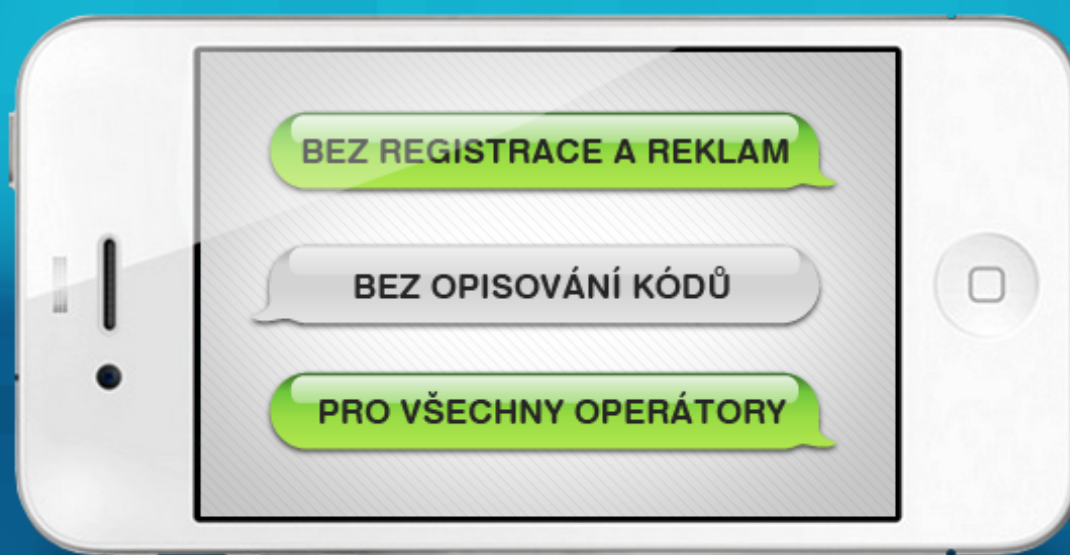

Donedávna všemi uznávaná zadní část Hitlerovy lebky.

Rochus Misch- poslední žijící svědek událostí dne 30. dubna 1945. Na fotografii Hitler a jeho oblíbená fena Blondi.

SMS ZDARMA DO VŠECH SÍTÍ

EsemeS.CZ
SMS zdarma z internetu